

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1202 22 tháng 7 năm 2018

Chuyện Đời

*Chuyện đời lắm chuyện lời thôi
Hành chánh pháp đứng ngồi vẫn yên
Đôn dập lắm chuyện vẫn tự xuyên
Khai minh trí tuệ tự tham thiền*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Vậy người tu thì phải làm sao?
- 2) Bé ngồi xe cả ngày có mệt không?
- 3) Thế gian ai ai cũng tham lam muốn có căn nhà hơn người khác để làm gì?
- 4) Bé tiếp xúc với những người không tu hằng ngày Bé cảm thấy có gì đặc biệt không?
- 5) Tâm mê là sao?
- 6) Dâm tánh là sao?
- 7) Làm sao mới thật sự về không được?

1) Hỏi: Vậy người tu thì phải làm sao?

TL: Người tu thì phải luôn luôn hướng thiện, biết niệm Phật thì phải biết tưởng đến hành động thanh tịnh của Phật, nhịn nhục thăng hoa, thì sẽ không đòi hỏi về tình dục si mê động loạn, cảm thức trực thanh rõ rệt thì sự nghiệp tu học mới được ổn định, tự lui về vốn thanh tịnh, thì mới thật sự tự do giải dục

Kệ:

*Hướng tâm tu học chuyển muôn bề
Khai trí giữ tâm chẳng có mê
Tu luyện không ngừng tâm thức giác
Chiều sâu tâm đạo giải trần mê*

2) 28-06-92

Hỏi: Bé ngồi xe cả ngày có mệt không?

TL: Thưa Bé vẫn khoẻ và đã được đến xứ Tây Ban Nha khuya 12 giờ đến nơi, mọi người đều được bình an, tâm Bé vẫn thanh nhẹ, chẳng có gì thay đổi cả. Nhơn sinh xứ Pháp vẫn động loạn, biểu tình bằng xa cam hông bằng cách chặn đường và chạy chậm, nhưng xe của Bé đi không bị kẹt như những xe khác, có dịp may mắn hơn, Bé cảm thấy có rất nhiều người giúp đỡ Bé, trong lúc xe kẹt, nhưng Bé có dịp may hơn, Bé rất cảm ơn chư vị giúp Bé được thông suốt. Người tu biết được Bè Trên rất lợi ích cho khi gặp chuyện

Kệ:

*Người đời loạn động lắm si mê
Tranh đấu đấu tranh động các bề
Không chuyển được mình tâm ý động
Khổ hành không thấu lại sa mê*

3) 29-06-92

Hỏi: Thế gian ai ai cũng tham lam muốn có căn nhà hơn người khác để làm gì?

TL: Thưa đó là luật tiến hóa của tâm linh, muốn mà không thành, thì tự tạo sự bức tức thì mới chịu tìm lối thoát, tức là nhịn nhục lui về thanh tịnh mà phán xét hành động của chính mình, tự gây dựng lại sự nhịn nhục sẵn có của chính mình, bộ óc mới khai mở lãnh vực kiến thiết, cho nên chỗ nào cũng nhà cửa nguy nga, nhờ sự tham lam đòi hỏi mà hình thành, còn người tu thì xây dựng điện năng tiến hóa của phần hồn càng ngày càng được bình thản hơn, trong lãnh vực thanh tịnh sẵn có

Kệ:

*Kích động bên ngoài nêu thực chất
Trí tâm khai triển sáng từ giờ
Ý lành tốt đẹp Trời giao cảm
Phân minh đời đạo rõ thiên cơ*

4) 30-06-92

Hỏi: Bé tiếp xúc với những người không tu hằng ngày Bé cảm thấy có gì đặc biệt không?

TL: Bé tiếp xúc với những người không tu Bé cảm thấy họ đang sống trong chiều hướng hy vọng và hy vọng, còn người tu hướng thượng giải thoát thì đầy đủ hơn, là vì người tu được khai triển hai chiều thay vì một chiều. Cho nên người không tu, ai ai cũng ham thích cái có mà đành quên phát triển về tâm linh, hành trình bị đát sau cơn bệnh hoạn của xác thân hoành hành

Kệ:

*Không tu chiều hướng tự giành tranh
Bỏ mất nguyên do khó thực hành
Trí tâm không định càng thêm khổ
Bất minh đời đạo chẳng về thanh*

5) 01-07-92

Hỏi: Tâm mê là sao?

TL: Thừa tâm mê là tin nơi cái có ở đời, như sự thành đạt kết quả nắm được trong tay, không được trong không mà có, mới thật là có, phước duyên tràn đầy trong tâm thức. Người tu thiền phải cảm thức rõ hơn là từ cái không đi đến cái có mà từ cái có cảm thức trong không cũng thành không luôn thì mới chứng ngộ được Như Lai chơn thức, thì tất cả những khuyết sẽ qui về một khuyết hết, nhiên hậu mới quán thông tự tại được, sẽ không còn mê chấp và lo âu nữa, chỉ có trì tâm giữ pháp thực hành nên công

Kệ:

*Triển khai một dạ một lòng tiến
Thực hiện từ bi giải nỗi phiền
Lấy có làm không trong thức giác
Bình tâm vững chí sống an nhiên*

6) 02-07-92

Hỏi: Dâm tánh là sao?

TL: Thừa dâm tánh tức là ham muốn đủ thứ, tạo động rất khó định. Người tu phải thường xuyên niệm Phật, tức tự nhắc nhở mình khôi phục ý lực quân bình trong nội thức, thấy rõ đời là tạm, tự thâm gọn nguyên ý thanh tịnh và tự vượt qua mọi sự lý luận bất chánh, khai triển quân bình hướng thiện và hướng thượng, từ quang càng ngày càng được phát triển, dù ở hoàn cảnh nào cũng hướng về không, thanh nhẹ, vui trong niềm vui sáng suốt của tâm linh, sẽ không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, mỗi kích động mỗi thức tâm, đóng cửa lãnh vực tranh chấp nhiên hậu mới được thanh tịnh

Kệ:

*Chiều sâu cảm thức lại càng mình
Tại thế bơ vơ chỉ một mình
Duyên đạo duyên đời tự phán xét
Về không thanh nhẹ lại càng mình*

7) 03-07-92

Hỏi: Làm sao mới thật sự về không được?

TL: Thưa muốn thật sự về không thì phải thực hành đúng pháp tinh tấn tu học, thì trung tâm khối óc mới có cơ hội phát triển về điện giới, bộ đầu rút thẳng đi lên, lúc ấy mới cảm thức được chơn không. Khi cảm thức được chơn không thì không còn một vật dính lúu và lo âu, dễ nhập định và tự giải tỏa phiền não sái quấy, bộ óc thanh nhẹ, hiểu rõ định luật hoá hóa sanh sanh là tạm, chỉ có chấp nhận sự tiến hóa mà thôi

Kệ:

*Tùy duyên phát triển thả tâm trôi
Điễn giới qui nguyên cùng một mối
Ý lực tròn đầy tâm giải thoát
Giải mê phá chấp tự đạt ngôi*

Khóa A Di Đà

*Duyên lành ban rải kinh Di Đà
Học hỏi triền miên tự xét qua
Điển giới thức hồn tâm nguyện tiến
Thực hành khai triển dẹp tâm ma.*

*Tâm ma vọng động khó hòa
Nay đà thông suốt tình qua muôn loài
Từ trong cho đến bên ngoài
Ai đà trách nhiệm ai tài hơn ai
Biết mình chậm trễ ngày ngày
Không lo tu học thân này khó an
Từ đời qua đạo chuyển sang
Qui hồi Thiên ý qui màn nội tâm
Thanh cao thức giác mình thầm
Ấm êm lập hạnh tự tầm đường đi
Chẳng còn nuôi dưỡng ngại nghi
Thực hành Chánh Pháp trường thi vượt lần
Thành tâm đóng góp một phần
Nam Mô Lục Tự tự lần khai minh
Phân ra đủ lý đủ tình
Giữ tâm thanh tịnh tự mình thặng hoa
Đệ huynh tử muội một nhà
Thương yêu tha thứ chan hòa tình thương
Phân minh sáng tỏ như gương
Tình thương đạo đức là đường giác tâm
Rồi đây cũng phải âm thầm
Chia tay phát nguyện tự tầm lý chơn.
Kính thương,
Lương Sĩ Hằng.
Melbourne, 10-01-1986*

Siêu Nhiên Siêu Phàm

Montréal, ngày 10 tháng 10 năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại được tái ngộ nơi đây để nghiên cứu thêm trên đường tu học của Vô Vi. Tại sao chúng ta nói Vô Vi là không không? Trước hết chúng ta bước vào thêm Vô Vi để tu học, chúng ta phải nhận định rõ siêu nhiên siêu phàm là gì? Sau một thời gian công phu tu học của các bạn, các bạn đã thấy rõ: từ từ bản tánh của các bạn đã bắt đầu trở vào trong và tất cả những sự ham muốn vọng động từ trước kia nó đã dần dần xa đi và nó trở về với thực chất sẵn có của chính nó! Nhưng mà thực chất của nó là gì? Thực chất của nó là từ siêu nhiên cấu tạo. Chúng ta sanh ra làm con người ngày nay đã thành hình trong một cơ cấu, trong một phương tiện của thể xác nhưng mà phương tiện của thể xác này nó đã cấu trúc bởi tánh chất siêu nhiên từ nhiều năm nhiều kiếp, ngày nay nó mới hội tụ được một cái thể xác để cho chúng ta ngự trị. Thể xác này cũng như căn nhà của chúng ta, chính chúng ta là phần hò, là chủ của thể xác, đang ngự trị và đang đi đầu tiên để mình cảm nguyên căn sẵn có của chính mình!

Thì chúng ta đã thực hành, mới thấy rõ điều này, nếu không thực hành thì không bao giờ thấy rõ điều này. Nhiều người tu về vô vi nói rằng tôi tu bao nhiêu năm mà chưa hiểu gì, chưa thấy gì, vì cái con đường đi trở về với chính nó là khó khăn! Tại sao có thể nói khó khăn? Là luôn luôn chúng ta hướng ngoại, từ lúc ra đời cho đến nay, ngày hôm nay ta làm ngược, hướng nội, để lập cái hạnh hi sinh và bỏ cái tập quán sẵn có của chính chúng ta. Mỗi người đều có cái bản chất trần trược tại thể, so đo trong lý trí phàm ngã cho nên quên thực chất sẵn có của chính mình, không chịu hiểu lấy căn bản của chính chúng ta, kể cả sự sai lầm tối tăm của chính mình, cũng gạt qua một bên, dùng lý để biện hộ, che chở sự sai lầm. Cho nên không sao trở về với thực chất, đâm ra hoang mang, rồi đâm ra thấy chu cha khó quá! Tu cái pháp Vô Vi này khó quá, thấy dễ nhưng mà quá khó! Cũng như các bạn hiện tại, đang ngồi trên một miếng nệm, miếng tapis này, nhưng mà kêu các bạn nghiên cứu nguyên lai bản tánh của miếng tapis này chẳng ai chịu nghiên cứu, nhưng mà muốn hơn thua thì rất dễ! Vì cặp mắt phàm tôi đã thấy và sự suy tư của tôi sẵn có. Tôi dụng điều đó để suy xét dễ hơn tìm hiểu những cái gì mà tôi đề. Tôi đề tưởng là tôi thắng nó, tôi đập nó tưởng là tôi thắng nó nhưng mà rốt cuộc tôi thua nó mà không hay! Cho nên chúng ta phải có một cái phương thiền tu tịnh, để trở về với sự vắng lặng trong nội tâm, qua những cơn mải dũa để trở về với sự bóng nhoáng của nội thức, sáng suốt của nội thức. Nhiên hậu chúng ta mới thấy rõ cái nguyên lai bản tánh của chính ta, nhiên hậu ta mới thấy nguyên lai bản tánh của mọi sự việc!

Thường thường tôi nói với các bạn làm tapis, miếng tapis, miếng nệm chúng ta đang ngồi đây nó hiểu nhiều hơn chúng ta. Nó có sự cấu trúc rất tinh vi do sự thông minh của loài người đóng góp và sự duyên dáng thanh nhẹ đã chuyển hóa cho tâm thức của loài người, cống hiến cho chúng ta, hiểu giá trị của sự êm dịu này và để đồng hưởng, xây dựng tâm thức của chính chúng ta. Thể xác của chúng ta không khác gì miếng tapis, nó rất êm dịu, từ đầu chí chân đều có sự hòa hợp hòa ái. Sự cấu trúc đó rất tinh vi, mà chúng ta lại quên nó, chúng ta chạy đi lạc ra ngoài trong sự hơn thua

bất chánh, rồi chạy theo cái bản chất động loạn như tôi đã thường nói: tham sân si hi nộ ái ô dục. Nhiều người nói tôi không thể tránh được? Tôi không thể chịu nổi hoàn cảnh này? Tôi không thể chịu nổi những sự đau khổ này, tôi không thể nhịn trong giờ phút này, rồi gặt hái được những gì?

Các bạn nói tôi không chịu đựng rồi các bạn đã học được những gì? Kỳ thật các bạn gia tăng sự chà đạp, gia tăng sự bất minh. Nếu các bạn học được chữ Nhân thì các bạn thấy rõ: rốt cuộc các bạn đi tới chỗ quán thông và bạn không bị trì kéo bởi sự tăm tối nữa! Người thế gian xuống đây học hỏi, thì chúng ta xuống đây chịu tội và bị lôi cuốn từ ngày giờ phút khắc, phân tâm xé xác chứ không phải các bạn ở đây mà hưởng đâu! Hoàn cảnh hiện tại mà các bạn làm lung, xây dựng, đấu tranh là trong là trong cái phân tâm xé xác của các bạn mà thôi! Không học được gì nếu các bạn không biết tu bỏ sửa chữa, để trở về với nguyên căn nguồn cội sẵn có của các bạn! Thì các bạn thật sự là một người bơ vơ, thuyết lý bất minh lý, hành động bất minh giải hành động! Cho nên sai lầm vô cùng.

Chúng ta đã thấy rõ, càng ngày càng tu thiền, càng làm pháp thường chuyển, các bạn thấy giá trị của siêu nhiên đã đem lại cho các bạn ổn định một phần nào, chứ chưa ổn định được toàn diện. Cho nên có câu: Pháp luân thường chuyển huệ tâm khai, càng ngày nó phải càng nhẹ, càng ngày nó phải càng sáng suốt hơn, càng ngày nó sẽ càng thanh tịnh hơn! Rồi các bạn mới thấy rằng: các bạn đã tự xoắn ốc các bạn, tự gặt lấy bạn, chứ không có một ai chun vô đó gặt các bạn!

Nếu các bạn tiếp tục hướng ngoại thì chỉ bị gặt mà thôi Kỳ thật chúng ta hướng nội, chúng ta mới làm chủ, chúng ta đạt tới sự thanh tịnh và sáng suốt thì chúng ta mới thực hiện hòa ái tương thân của cả càn khôn vũ trụ, để đạt một chu trình học hỏi tới vô cùng giải thoát. Nếu chúng ta không nhìn nhận điều đó là đúng thì đời đời chúng ta sẽ bị lôi cuốn!

Tại sao bên Vô Vi chỉ chủ trương mọi người phải dụng cái pháp thờ để trị và hỗ trợ cho thể xác? Và từ phép thờ đó nó đem lại sự ổn định tâm linh và khai triển những mạch huyết bị nghẹt trong tâm tạng cũng như trong khối óc. Càng ngày các bạn càng làm nhiều, các bạn thấy càng ngày càng dồi dào và con người nó trẻ trung và nhẹ nhàng. Đó là một phương thức tự trị bệnh!

Nếu chúng ta dùng lý xét, càng ngày các bạn xàng xét càng lung quần, lung củng và không có lối thoát. Những nhà triết gia hiện tại cũng vậy, học thết rồi cảm thấy mình khủng, học thết rồi sự điên loạn sẽ về với chính mình! Nhưng mà các bạn thực hành rồi an nhiên tự tại.

Cho nên ở thế gian này có nhiều người xa lánh cảnh trần tục này để vào nơi thanh tịnh tu học. Nhưng mà ngược lại Vô Vi thực hành và lập lại trật tự trong chỗ động loạn để tìm sự thanh tịnh. (còn tiếp)

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho hương hồn của ông NGÔ THÀNH THÁY, sanh ngày 10 tháng 6 năm 1941, mất ngày 11 tháng 7 năm 2018, hỏa táng ngày 18 tháng 7 năm 2018 tại Washington DC, là cha của bạn đạo Ngô Quang Huỳnh được siêu thăng tịnh độ.
Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.